

NATASZA TARDIO

MOORDGEHEIM

kluitman

Voor Luciano, mijn zondagskind

*I love you so and that is why
Whenever you need me, all you have to do is
Drea-ea-ea-ea-eam, dream, dream, dream...*

*Liefs,
mama*

Nur 284/W031901

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: Natasza Tardio

Omslag: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

*‘Naarmate we ouder worden
realiseren we ons dat wraak nog steeds
de zekerste vorm van rechtvaardigheid is.’*

— *Henry Becque, Franse toneelschrijver (1837-1899)*

PROLOOG

Het gegil is oorverdovend. Een kakofonie die ik moeilijk buiten kan sluiten. Vanuit mijn ooghoeken zie ik leerlingen vluchten. Ze willen hier niet zijn, net zomin als ik. Ik ben er niet, ik ben er niet, ik ben er niet. Ik herhaal de zinnen steeds opnieuw, terwijl ik de neiging om mijn ogen te sluiten probeer te onderdrukken. Mijn rechterarm hangt langs mijn lichaam. Hij voelt zwaar. Mijn hand voelt zwaar. Alsof het geen onderdeel vormt van wie ik ben. Alsof dat wat ik vasthoud geen onderdeel uitmaakt van wie ik ben. Ik hoef niet te kijken om te weten wat het is.

In een van de lokalen zie ik een aantal leerlingen onder een tafel schuilen. Hun ogen groot, vol angst. Ik ken ze niet, zij kennen mij niet, maar nu wel. Nu kennen ze me allemaal. Dan zie ik haar blonde haar. Ik herken haar meteen. Ze is net zo bang als de rest. Net zo laf. Laf was ze altijd al, bang niet. Vreemd hoe dingen plotseling kunnen veranderen. Zomaar. Een duizelig gevoel in mijn hoofd zorgt ervoor dat ik mijn ogen sluit. Slechts een moment, maar het is lang genoeg. Als ik ze open, ben ik het die onder de tafel zit. Geschrokken kijk ik naar mijn hand. Er loopt bloed vanaf. Dan zie ik hem. Zijn ogen zijn op mij gericht. Spottend. Zelfs achter het raam kan ik zijn haat voelen. Zijn arm komt omhoog en er verschijnt een wapen. Ik wil me bewegen, maar ik kan het niet. Waarom kan ik me niet bewegen? Verstijfd van angst kijk ik hem aan. Ik moet weg, ik hoor hier niet... Dan komt de knal en ik zie hoe het glas versplintert, ik duik opzij terwijl ik een schreeuw niet langer kan onderdrukken...

Hoofdstuk 1

CLOË

Het is de bedoeling dat jullie een recente historische, maar ook maatschappelijke gebeurtenis nemen. Met recent bedoel ik een gebeurtenis die tussen 1985 en 2015 heeft plaatsgevonden.'

Meneer Van Tijn, onze leraar geschiedenis, probeert het geroezemoes in de klas te overstemmen. Zoals gewoonlijk is hij nauwelijks in staat om orde te bewaren. Vandaag is dat niet anders dan andere dagen, maar deze keer erger ik me er enorm aan. Deze opdracht is belangrijk voor me. Mijn cijfers voor geschiedenis en maatschappijleer zijn ronduit slecht. Hopelijk kan ik hiermee beide gemiddeldes weer naar een voldoende opkrikken.

Ik steek mijn vinger op om een vraag te stellen.

'Cloë.' Van Tijn kijkt me vragend aan.

'Mogen we zelf bepalen welke gebeurtenis, zolang het maar tussen 1985 en 2015 gebeurd is?' Normaal gesproken stel ik geen vragen, maar aangezien mijn ouders vorige week mijn cijfers onder ogen kregen en erachter zijn gekomen hoe slecht ik ervoor sta, heb ik besloten om het roer om te gooien. Ze waren zich rot geschrokken. Vooral mijn moeder. Ik wist niet dat het mogelijk was, maar ze keek tegelijkertijd ongemakkelijk, schuld bewust en boos. Een mix van emoties

waar ik zelf ook geen raad mee wist. Daarbij wil ik echt niet zakken en straks als enige het jaar moeten overdoen. Ik moet echt hard aan de slag als ik een kans wil hebben mijn eindexamen te halen. En dan is er nog geen garantie. Deze opdracht komt dus als geroepen. Terwijl al deze gedachten door mijn hoofd schieten, wacht ik op het antwoord van mijn leraar.

‘Ja, dat mogen jullie zelf bepalen. Zolang jullie deze opdracht maar serieus nemen. Iemand anders nog een vraag?’ Van Tijn laat zijn blik door de klas gaan.

‘Sorry, ik heb nog een vraag.’

Verbaasd kijkt Van Tijn me opnieuw aan.

‘Heb je je studieknobbel soms ontdekt, Cloë?’ Om me heen schieten mijn klasgenoten in de lach. Mijn buik trekt samen.

Ik druk het rotgevoel weg, haal diep adem en probeer me weer te concentreren.

‘En het format?’

‘Het format?’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Ja, het format. Moet het een geschreven verslag zijn, een film, interview, moeten we een spreekbeurt houden... Wat verwacht u precies van ons?’ Mijn stem klinkt scherp en ik realiseer me dat ik harder ben gaan praten. Toch houd ik me niet in. Die vent begint me te irriteren. Waarom is hij niet een beetje duidelijker?

‘Het maakt niet uit, Cloë. Al maak je een hele documentaire. Zolang het maar interessant is, vragen oproept en vragen beantwoordt. Het belangrijkste is dat het iets toevoegt aan onze kennis over die specifieke gebeurtenis.’

Zonder nog iets te zeggen ga ik achterover zitten en maak wat

aantekeningen in mijn schrift. De rest van de les houd ik mijn mond. Ik denk na over een onderwerp, iets wat minstens een acht oplevert. Hoe hoger, hoe beter. Het cijfer telt maar liefst drie keer mee. Een goed cijfer zou mijn examens een stuk relaxter maken. Terwijl ik wat ideeën opschrijf gaat de bel. Snel sta ik op en grijp naar mijn tas.

‘Onthoud goed, dames en heren. Dit cijfer geldt niet alleen voor geschiedenis, maar telt ook mee voor maatschappijleer. En heel belangrijk: het moet 6 maart worden ingeleverd! Later dan 6 maart en je krijgt een onvoldoende.’

Het lawaai van schuivende stoelen en pratende leerlingen zorgt ervoor dat ik de rest niet kan verstaan, maar het maakt niet uit. Ik weet wat ik moet doen en er is genoeg tijd. *Als je tenminste meteen aan de slag gaat en niet weer gaat lanterfant.*

Ik gooi mijn tas over mijn schouder en duw met mijn heup de stoel terug tegen de tafel. Natuurlijk ga ik meteen aan de slag. *Sure*. Ik druk de stem in mijn hoofd weg. Die weet nog niet dat ik van koers ben veranderd, dat ik van plan ben om mijn cijfers op te halen, te slagen en deze kutschool te verlaten. Nu alleen nog een goed onderwerp en een nog beter format. *Piece of cake*.

‘Jij was lekker bezig.’

Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik Janneke aan, die naast me is komen lopen.

‘Hoe bedoel je?’

‘Bij Van Tijn bedoel ik natuurlijk. Vanwaar opeens zo ijverig? Is het niet een beetje laat om nog een wit voetje te halen?’ Ze kijkt me lachend aan.

‘Jij hebt makkelijk praten,’ mompel ik.

‘Ik heb helemaal niet makkelijk praten.’ Janneke geeft me een zacht duwtje.

‘Jij weet net zo goed als ik dat je weinig hoeft te doen voor je goede cijfers. Ik wel, ik moet eindelijk eens een keer gaan leren, als ik tenminste wil slagen...’

‘Maak je niet druk, joh. Zo gaat het toch elk jaar? Gewoon even je schouders eronder en dan komt het allemaal goed.’

Zo is het inderdaad de afgelopen drie jaar gegaan, alleen nu is het anders. ‘Dit jaar moet ik eindexamen doen,’ reageer ik kribbig.

Het idee dat ik dit jaar nog een keer over moet doen, vind ik vreselijk. En het ergste: het is allemaal mijn eigen schuld. Als ik alles iets serieuzer had genomen dan had ik nu niet in deze situatie gezeten.

‘Misschien kan ik je helpen. Ik ben goed in allebei de vakken.’ Jannekes stem klinkt bezorgd.

‘Jij bent goed in elk vak.’ Ik doe mijn best om te glimlachen. ‘Fijn als je me een beetje kan helpen.’ Ze slaat een arm om me heen en ik voel me direct een stuk beter.

‘Is het eindelijk officieel?’ Het is Panne. Hij springt plotseling van achteren tussen ons in, waarbij het grootste gedeelte van zijn gewicht op mijn schouder terechtkomt.

‘Au! Jezus, Panne. Kun jij nou nooit eens voorzichtig doen?’ Ik werp hem een boze blik toe en buig me dan voorover. Door zijn onbesuisde actie is mijn rugzak op de grond beland.

‘Sorry, dames.’ Hij heft verzoenend zijn handen op. ‘Mea culpa.’

Ik rol met mijn ogen. Dit is weer typisch Panne met zijn intellectuele

Latijnse gewauwel. Onze eigen Thierry Baudet, denk ik spottend. Toch moet ik er ook wel om lachen.

Dan zie ik hoe Janneke voorzichtig haar arm beweegt. ‘Je wordt bedankt, Panne. Ik moet dit weekend handballen.’ Opnieuw beweegt ze haar arm en een pijnlijke grimas trekt over haar gezicht. ‘En wat is er officieel?’ Zonder hem verder aan te kijken schuift ze haar tas met haar voet naar de kant en blijft ondertussen haar onderarm masseren en bewegen.

‘Sorry! Jullie natuurlijk.’ Panne is tegen de gangmuur gaan staan. Het wordt langzaamaan rustiger. Het is pauze en de meeste leerlingen zijn of naar buiten gelopen of zitten in de kantine. Hangen in de gang is niet toegestaan.

Ik werp hem een vragende blik toe. ‘Wij?’

‘Ja, jullie. Jullie liepen er zo knus bij. Is het eindelijk officieel? Mag ik het grote nieuws delen met de rest van de school?’ Panne werkt voor de schoolkrant. Iets wat hij zeer serieus neemt.

‘Wat jij je in je hoofd haalt is niet belangrijk, pannenkoek. Of je moet *fake news* willen publiceren.’ Janneke kijkt hem uitdagend aan. Ik weet dat Panne de door Janneke in het leven geroepen bijnaam haat, maar het kan haar niet schelen. Daarbij kan hij het van haar wel hebben. Die twee zijn praktisch samen opgegroeid. Ík moet het daarentegen niet in mijn hoofd halen om hem pannenkoek te noemen.

‘Vanmiddag bij jou thuis studeren?’ Ik kijk Janneke aan. Ze knikt.

‘Panne, kom je ook?’

‘Is goed. Ik kom wel wat later. Ik moet eerst even langs de bibliotheek.’

‘Prima. Dan kan ik eerst met wat hulp van Janneke een plan van aanpak maken voor het ophalen van mijn cijfers. Als ik niet slaag, spring ik voor de trein.’

Hoofdstuk 2

MILO

Bezweet sla ik de deken van mijn lichaam. Mijn hart bonkt in mijn borstkas. Het is niet de eerste keer dat ik deze nachtmerrie heb. Het begin is een herhaling van wat er is gebeurd, maar het loopt altijd anders af. Plotseling ben ik degene die onder de tafel schuilt. Iemand die geen controle heeft. Iemand die ik niet ben en ook niet wil zijn. Het was een droom, niets anders dan een droom. Maar het stelt me niet gerust.

Hoewel het buiten nog donker is, besluit ik op te staan. Proberen verder te slapen heeft geen zin. Ik ben klaarwakker. Het is lang geleden dat ik dit soort dromen heb gehad. Het is niet de angst die me blijft, maar het gebrek aan controle, het gevoel dat iemand anders de touwtjes in handen heeft.

Ik ga op mijn bed zitten en pak mijn mobieltje van het nachtkastje. Het is iets na vijf uur. Veel te vroeg om iets te doen. Ik denk opnieuw aan de nachtmerrie waaruit ik ben ontsnapt. Soms lijkt het verleden zo dichtbij. Cindy, Jeremy, Darrell, Esther, Kai. Waarom kan ik ze niet gewoon vergeten? Ik haat ze nog steeds, zelfs Jeremy en Darrell, terwijl zij al zes jaar diep onder de grond liggen. Maar het meeste haat ik Cindy. Zij was degene die iedereen altijd opstookte. Finn had haar niet neergeschoten, maar de afgelopen jaren heb ik vaak gefantaseerd